

OVERDENKING

Opgestegen en toch nabij

*“Gij, Jezus Christus, opgestegen
tot hoogste heerlijkheid,
blijft ons nabij op onze wegen;
U zij de lof gewijd.”*
(Liedboek gezang 232:1a)

Met de voorbereiding voor de dienst van Hemelvaart noemde iemand Gezang 232. Wat een mooi lied! Wat een mooie woorden! Uiteindelijk besloten we toch om het lied maar niet te zingen. Immers: de melodie is niet zo bekend - en omdat de kerk met Hemelvaart nooit helemaal bezet is, wordt dat lastig zingen. We overwogen nog even het lied dan maar te lezen, als gedicht - maar omdat de dienst verder al vol genoeg zat, hebben we ook dat idee weer laten vallen.

En toch zou het jammer zijn om helemaal niets met dit lied te doen. Daarom gebruik ik de eerste regels ervan nu voor deze meditatie.

Uniek is wat het lied gelijk aan het begin doet met ‘de’ spanning van Hemelvaart. De spanning dat het aan de ene kant goed is dat Jezus weggaat omdat Hij naar de hemel gaat, terwijl we Hem aan de andere kant hier op aarde missen.

Gezang 232 verwoordt eerst de vreugde van zijn heengaan; de Here Jezus is opgestegen, “tot hoogste heerlijkheid”, tot de ereplaats naast God, in de hemel. En dat bezingen we, als een loflied. Want we weten: Hij heeft die plek verdiend. En: Hij kwam er ook vandaan.

Maar dan, regel 3. Meestal zeggen we: en sinds Hij is “opgestegen” is Hij niet meer bij ons - en dat is jammer. Gezang 232 zegt precies het tegenovergestelde. Ook sinds zijn Hemelvaart. Jezus is bij ons! Hij “blijft ons nabij op onze wegen”.

De rest van het lied bezingt hoe dat gaat. Hoe Hij na zijn Hemelvaart toch nog “nabij” is. Stuk voor stuk: vertroostende dingen. Rijke dingen.

- Om iets te noemen: opvallend zijn de verwijzingen naar het avondmaal, in de verzen 1 en 3. Sinds de Hemelvaart is de Here Jezus niet meer ‘lichamelijk’ bij ons. Maar: in brood en wijn is Hij

toch aanwezig. Het brood - inderdaad: zijn ‘lichaam’. En in dat brood en die wijn mogen we ondervinden wat Gezang 232 ook zo prachtig bezingt: Dat Hij ons aanneemt, vers 2. Door zijn lijden, sterven, opstanding en Hemelvaart. Jezus geeft ons vrede met God. Jezus zorgt dat we kinderen kunnen worden van God, die leven op weg naar het eeuwige Vaderhuis. Dat wordt ons verkondigd, in het avondmaal. In die zin is Hij zeker nog aanwezig. Overigens: wat een goede reden om dan ook zelf aanwezig te zijn...

- Iets anders. Het lied verwijst naar het moment dat Jezus terugkomt. Het noemt het “de eeuwige morgen”, waarop de “macht” van de Here Jezus - die nu vaak nog “verborgen” is - echt zal blijken, vers 3. Op dit moment is Hij zelf niet ‘direct’ bij ons. Maar: dat is maar tijdelijk. En: wat er straks gaat gebeuren, als Hij komt. Dat is zo groots, zo overweldigend - daarbij valt de periode dat Hij niet lichamelijk bij ons is, helemaal in het niet!
- Nog weer iets anders. Het lied noemt ook de Geest, vers 4. De Heilige Geest, die ons leidt. Die ons de woorden en daden van de Here Jezus voortdurend in herinnering roept. Die Geest is de ‘opvolger’ van de Here Jezus, die van Hem uitgaat. In die Geest komen de Vader en de Zoon zelf bij ons. In die Geest komen de Vader en de Zoon zelfs bij ons wonen, Johannes 14:23. Inderdaad: Jezus is niet meer lichamelijk bij ons. Maar: in zijn Geest komt Hij dichterbij dan ooit tevoren!
- En dan het laatste. Schitterend. Gezang 232 belijdt dat de Here Jezus ons in de “strijd” van het leven “terzij” staat, vers 4. Hij sterkt ons, om het vol te houden, als tegenslagen ons treffen, als de zonde ons benauwt, als de duivel ons belaagt. In mijn eigen woorden: vanuit de hemel ziet Hij op ons neer en helpt Hij ons. Inderdaad: vaak ook weer via die Geest, het vorige punt. De Here Jezus die zelf in alles staande bleef. Die “de wereld” heeft “overwonnen”, Johannes 16:33. Hij is onze sterkte in de strijd, tegen alles wat ons kan verwarren. Hij laat ons nooit alleen!

*“Ten troon verheven, ons nabij,
staat Gij ons in de strijd terzij.
Mijn kracht zijt Gij.”*
(Liedboek gezang 232:4b)

Ds. K.A. Hazeleger